

Els apolítics i Braveheart

empre he cregut molt sincerament que la gran quantitat d'apolítics que hi ha és un fet que demostra el triomf de la cultura americana a casa nostra. Fins a la segona guerra mundial, el personal estava polititzat i sindicalitzat fins a la medul·la. Les creences

polítiques eren tan importants per a les persones que molts estaven disposats a morir o a matar amb massa facilitat en nom dels seus respectius projectes polítics. El final d'aquesta història ja la sabem: va acabar en una immensa orgia de sang des dels carrers de Barcelona el 1936 fins al mateix Reichstag de Berlín el 1945.

Ara bé, la guerra no només va marcar el final del feixisme, sinó el començament de l'hegemonia econòmica, militar i cultural americana acompanyada, com no, de l'expansió de la llengua anglesa, que ja havia començat a treure el nas entre els grans al tractat de Versalles.

En què ha consistit aquesta hegemonia cultural ianqui? Òbviament, hi ha hagut pel·lícules, jazz, rock, apol·los, Windows 95, i totes aquestes coses. Però aquí vull parlar d'una cosa més profunda que hi ha en qualsevol colonització seriosa: és allò que afecta a la **identitat** de les persones, la concepció que té cadascú de si mateix i de la seva relació amb els altres. I és aquí on els ianquis han picat fort. Ens han imposat el seu model ciutadà, la seva idea de persona "normal".

Aquest es tracta normalment d'un individu, sovint un mascle, que fa la seva vida de forma totalment independent i que triomfa únicament pels seus propis mèrits, habilitat, intel·ligència o força bruta. En les pel·lícules, l'heroi americà, des de Valentino a Indiana Jones, passa *olímpicament* de la política, i els personatges polititzats que hi apareixen solen fer de dolents: comunistes, nazis, fundamentalistes, etc. Els protagonistes es fiquen en política només en casos extrems i a contra-cor. Així, hem vist recentment com el "Braveheart" de Mel Gibson no s'embrancha en una lluita d'alliberament nacional fins que no li maten el pare, l'avi, la dona i els amics d'infància.

Dins aquest ordre de coses, no és estrany que els a-polítics s'hagin convertit en la primera força política del nostre país (als Estats Units ja ho són de fa temps). Són clarament majoria entre els joves. I l'apoliticisme està tan de moda que fins i tot molts gosen presumir de la seva total ignorància en temes de política. D'altres es dediquen a atacar els polítics perquè "són tots una colla de corruptes" (volen dir, suposo, que la resta de la població deuen ser tots uns angelets), i molts busquen tota mena de raons per no haver de preocupar-se seriosament pels problemes de la nostra societat. S'arriba al punt que parlar de política està considerat, en moltes situacions, de mal gust quan no de mala educació.

Tot plegat, conjuminat amb la filosofia (americana) del lliure mercat i de la precarietat laboral, l'apoliticisme ens està portant a una hegemonia aplastant de l'individualisme i la cultura de la irresponsabilitat social. És per això que jo sempre dic que els apolítics em fan més por que el PP.

Joan Pujolar

De canvi

I faulador, posat davant del paper blanc per tal d'omplir la columna de cada mes, una vegada revisats els papers que fan relació als fets del darrer mil·lenni referits a Olot i al seu context geopolític, s'ha quedat perplex de com es pogueren reunir tantes notícies

espatarrants en tan poc temps. Entre novembre i primers de desembre, aquest nostre país visqué l'inici dels canvis que marcarien els últims anys del segle XX i els primers del nostre.

A Catalunya, després de 55 anys de govern de la dreta s'havia trencat l'omnipotència d'aquesta formació política i el Parlament era quelcom més que una institució d'aparença democràtica que prenia decisions paternalistes o dictatorials. Va ser tan gros el trasbals i tanta la inexperiència democràtica dels governants de fins aquell moment, que van perdre la primera jugada per manca de diàleg, d'habilitat i d'intel·ligència. Era tal la seva prepotència que mai no arribaren a imaginar que, ni en minoria, els podien fer canviar les seves decisions. I quan s'adonaren que la democràcia començava a funcionar i que s'acabava la llarga i despietada dictocràcia, les cares de malhumor i els símptomes de feblesa conformaren un espectacle patètic, especialment en la dreta més pura i dura que representava un partit conegut per Unió. Encara que segurament molts dels seus membres ja havien iniciat un pont envers el partit estatal amb el qual més fàcilment podien integrar-se; en realitat, el seu espai natural, ja que junts intentaren restaurar una nova etapa sota el mantell protector de la religió per evitar lleis com la de l'avortament i abolir la del divorci, per recuperar novament el destí de sentinelles d'occident, coneguda collonada hispànica.

Hi havia molts altres enrenous, a nivell estatal, nacional i local. Des de la successió del president d'Espanya fins a saber on es trobava el límit dels càrrecs polítics que es podien acumular. Alguns en tenien tants que ja se'ls coneixia més pel guarisme que pel nom.: el del 6 càrrecs... el del 7... Era divertit perquè això demostrava que els càrrecs - exceptuant la paga, és clar- o no serveien per res o que la persona era tan superdotada que podia arribar a viure sense dormir ni menjar. Evidentment, era el primer cas. Així s'acumulaven pagues de centenars de milers de pessetes que la nova situació política feia preveure que no podria mantenir. Almenys això esperava el poble que havia votat transparència per sobre del "rodel". A la ciutat es confirmava el bon moment econòmic pel qual passava, ja que fins una obra local com l'enderrocament del vell ajuntament per fer-ne una biblioteca -300 milions inicials, que volia dir uns 600 reals- va haver de ser adjudicada a una empresa estrangera. Només per la necessitat de donar sortida als darrers impostos acumulats s'entén aquesya decisió, aplaudida unànimement pel gremi de constructors que pagava a gust amb la condició que no els empenyessin demanant-los més feina.

El Faulador: Moli
Olot, 1995